

הן בעוון חוללתי - מדרש

'הן בעוון חוללתי'... ישי פירש מאשתו שלש שנים, לאחר שלש שנים, היה לו שפחה נאה ונתאווה לה. אמר לה בתי, תתקני עצמך הלילה, כדי שתכנסי איתי בגט שחרור. הלכה השפחה ואמרה לגבירתה, הצילי עצמך, ונפש אדני מן מגיהנום, אמרה לה מה טעם? שחה לה את הכל. אמרה לה בתי, מה אעשה שהיום שלש שנים לא נגע בי? אמרה לה לכי תקני עצמך, ואף אני, וכך עשתה. לערב עמדה השפחה וכבת את הנר, באת לסגור את הדלת, נכנסה הגבירה ויצאת היא, עשתה עמו כל הלילה ונתעברה מדוד, ומתוך אהבתו על אותה שפחה, יצא דוד אדום מבין אחיו, בקשו בניה להורגה ואת בנה דוד כיון שראו שהוא אדום, אמר להם ישי הניחו לו, ויהיה לנו משועבד ורועה, והיה הדבר טמון עד עשרים ושמונה שנים. כיון שאמר לו הקב"ה לשמואל "לך ואשלחך אל ישי בית הלחמי", ואמר לו ישי "עוד שאר הקטן והנה רועה בצאן". כיון שבא התחיל השמן מבצבץ ועולה, אמר לו הקב"ה "קום משחהו כי זה הוא". פינה השמן על ראשו ונקרש כאבנים טובות ומרגליות, וישי ובניו היו עומדים ברתת ואימה. אמרו: לא בא שמואל אלא לבזותינו ולהודיע לישראל שיש לנו בן פסול, ואמו של דוד שמחה מבפנים ועצבה מבחוץ, כיון שנטל כוס ישועות שמחו כולם (ילקוט המכירי תהלים קיח, כח).

בשביל שנשמנו של משיח היתה מושרשת בקליפת עמון ומואב, הניגוד לאור אלהים שבעממיות וגזעיות. והשורש ההרגשי והפסיבי ביחוד הזה, שייך הוא דוקא בענף הנקבי שבקליפה זו, שהוא היותר עז וקשה מהצד הזכרי שבה, נמתק משום כך הענף כולו ויצא מזהמתו. ונמצא שדוד עצמו, שעל ידו נתעוררה עוד פעם השאלה של עמוני ולא עמונית, הוא בכח נשמנו. שאורו של משיח התגלה בה כבר בכל צביונו בפנימיותו, גרם להוראה זו של היתר, שיצאה מדרשת עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית (ערפלי טהר כ).